

maa det være forbi med Tiggeriets Vej, nu maa man selv begynde at stille sine Forbringere; det er den eneste Vej at komme frem ad. Man vil maaſte ſige, at Lærerne ere godmodige og tilbageholdende Folk, der ikke ville gribe til ſaadanne kræffe og haarde Midler. Dertil vil jeg dog ſige, at man kan træde en Nat paa Halen ſaa længe, at den vender Kløerne til, og man kan ogſaa over for Lærerſtanden drive ſin Haardnakketbed ſaa vidt, at den griber til andre Midler i Fremtiden. Det kunde vel nok tænkes, at Lærerne ſluttede ſig ſammen. Lærerne have for øvrigt allerede en Forening, der omfatter over 5,000 Medlemmer. Hvis de nu finde paa at ſige, at denne Forening har hidtil ikke udrettet ſtort, den har for det meſte kun ført til, at de Folk, der ſtaa ſom Lederne, ere blevne Ribdere af Dannebrog, men den ſkal nu bruges paa anden Maade, vi ville gennem den ſtille vore Forbringere frem. Hvis denne Forening ſaa f. Eks. ſagde, at nu forlange vi, naar et Embede bliver ledigt, at det ſkal have en ſaadan Søn, ſom er foreſtrevet her i Rigsdagen, hvad kan man ſaa egentlig ſige over for det? Lærerne kunne ſaa os paa Munden med vore egne Ord. De kunne ſtaa op i Rigsdagſtidendens og citere den ene Folketingsmands Udtalelſer efter den anden, hvorledes de have talt og ſtemt for at give Lærerne netop det, de forlange. Der foreligger jo i Virkeligheden en Lønningſlov, forelagt af Regeringen og vedtagen af Folketinget og Landſtinget, men den er uheldigvis bleven kædet ſammen med andre Ting ſaa at den ikke har faaet endelig Lovskraft. I Virkeligheden er Lønningſloven godkendt og vedtagen af alle Lovgivningsmagtens Faktorer. Vi have alle udtalt os for den og ſagt, at det er ikke andet end rimelige og beſkedne Forbringere fra Lærernes Side, der imødefommes ved den. Hvis Lærerne kom og fremſatte ſaadanne Forbringere og ſøgte at gennemføre dem ad ſaglig Vej gennem deres kraftige Organifationer, vilde vi vanſkelig kunne ſige noget derimod; de vilde, ſom ſagt, kunne ſtaa os paa Munden med vore egne Ord. — Jeg antager, at i den kommende Sommer vilde de forſtellige politiffe Partier ſaa travlt med at vælte Skylden for denne Sags Stranding fra ſig. Jeg antager, at det er ſaaledes, at vi alleſammen ſamme os for at bære Skylden for, hvad der er ſket, at det ene Parti vil ſøge at vælte Skylden over paa det andet, og at Spørgſmaalet om, hvem det er, der har Skylden for, at der ikke er blevet noget ud af det hele, ſelvfølgelig vil blive rejſt rundt omkring i Landet. Der er mange om Skylden; men der er ganſke ſikkert mange flere om

Staden, og den Skade, ſom er ſket ved, at denne Lov ikke er bleven vedtaget, vedrører forſt og fremmeſt de 300,000 Børn i Folkeſkolen og dernæſt hele Lærerſtanden. Men vi finde ogſaa nok ud af, hvem der har Skylden. For mig ſtaar det ſaaledes, at Folketinget har ſtraft ſig uhyre vidt paa dette Omraade. Vi have ſtraft os næſten til Ydmygſe. Vi have givet efter paa det ene Punkt efter det andet, og da vi endelig ikke havde mere at give efter paa, ſaa kom man og ſtillede det Forlangende til os, om vi ikke kunde gaa med til at bortſjaffe Folkets gamle Rettigheder. Paa det Punkt ſkal og maa imidlertid al Eftergivnehed høre op, ſaa kunne vi ikke længere være med. Ganſke viſt unde vi Folkeſkolens Lærere alt godt og ſætte denne Sag ſom noget af det højefte og beſte, der kan gennemføres her i Landet, men naar Sagen ſtaar ſaaledes, at vi ſtulle opgave de Rettigheder, ſom Folket har haft i en Række Aar, naar der er Tale om at godkende en Fortolkning ſom den, Autoriteterne have gjort gældende over for Loven af 1856 med Henſyn til Lærernes Kaldelſe, ſaa maa det efter min Mening høre op med al Eftergivnehed. Den Fortolkning, ſom Autoriteterne der have gjort gældende, og ſom har Lovens klare og tydelige Ord beſtemt imod ſig, ville vi aldrig anerkende. Jeg kan dog ved denne Lejlighed ikke andet end komme til at ſe lidt paa Regeringens Holdning i denne Sag. Vi maa ſige, at vi være komne Maalet meget nær, og at der i Virkeligheden ikke var ret meget imellem de to Ting. Ved en ſaadan Lejlighed ſom denne er det da, at man føler Trang til en Regering, ſom kan gribe ind med kraftig Haand, med Myndighed og Autoritet for at ſe at forene de to Ting. Det er efter min Mening ſaa meget mærkeligere, at dette ikke er ſket her, efterſom den nuværende Regering har ſagt, at det var dens Opgave at forhandle med Tingene og mægde mellem Tingene. Jeg forſtaar derfor ikke, at den høje Regering har holdt ſig tilbage ved denne Lejlighed. Jeg ſynes, at en Reform af vort Skolevæfen er ſaa meget værd, at man uok kunde, om det ſaa ſkulde være, ſætte en Miniſtertaburet i Bøve for at ſaa en ſaadan Lov gennemført; men det er ikke ſket. Man har ikke paa de afgørende Punkter, da det ſkulde komme til Enighed mellem Tingene, mærket noget til Regeringen, og derfor kan Regeringen ikke frigøre ſig for at bære det tunge Anſvar for, at vi nu ſtaa over for et Reſultat ſom det i Dag. Hvad der ellers er den egentlige Grund til, at der ikke er kommet noget Reſultat, er efter min Formodning den, at der her i Lan-